

Arrest

nr. 103 153 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERHEYN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Mirzajan in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Toen u ongeveer twee maanden oud was is uw gezin verhuisd naar het dorp Sabzabad in hetzelfde district. U heeft uw middelbare school afgemaakt, waarna u een cursus Engels begon te volgen in de stad Jalalabad. In 2011 begon u te werken als leraar om de boeren te leren lezen en schrijven bij de organisatie Afghan Women's Resource Center (AWRC). U werkte er in totaal één jaar. Op een bepaald moment kwam de Taliban te weten dat u bij deze organisatie les gaf. De Taliban vertelde aan de imam van uw dorp dat u moest stoppen met werken. De imam kwam dit aan uw moeder vertellen. Uw moeder vertelde u echter niet dat de imam was langs geweest, noch dat u bedreigd werd door de Taliban, maar vroeg u wel ander werk te zoeken. U vroeg haar niet waarom en ging evenmin op haar vraag in. Enkele dagen voor uw vertrek werd u beschoten

toen u met de fiets terugkwam van een huwelijksfeest. U keek achterom en zag dat u beschoten werd door mannen met lange baarden, tulbanden en lange kleren. U gaat er van uit dat het Talibs waren maar u weet niet of het dezelfde Taliban betrof als diegenen die u eerder via de imam bedreigden. U vluchtte naar huis en lichtte uw oom in over dit incident. Op dat ogenblik vertelde uw moeder u en uw oom alles over het bezoek van de imam. Hierop besloot uw oom dat het niet meer veilig was voor u om in Afghanistan te blijven. Na een reis van anderhalve maand kwam u op 21 mei 2012 aan in België. De dag erna vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara); twee certificaten met schoolresultaten; vijf kopies van schoolresultaten van het Kabul Educational Center; een dreigbrief van de Taliban; een brief waarin u zich richt tot het districtshoofd van Surkh Rod en waarin uw problemen door de dorpsouderen bevestigd worden; 6 foto's waarin u te zien bent op uw werk en een aanbevelingsbrief uitgaande van uw werkgever AWRC.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst kunnen er een aantal bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaring dat u lesgever zou geweest zijn bij de organisatie Afghan Women's Resource Center (AWRC).

Zo verklaarde u dat een gewone werkdag begon om acht uur 's morgens en eindigde om vier uur 's namiddags. Op donderdag werkten jullie slechts tot 11 uur 's morgens. Evenwel gaf u slechts 1 uur les per dag. Gevraagd wat u dan de overige uren deed, antwoordde u dat u de boeren die op het veld werkten observeerde of dat u op kantoor bleef (CGVS, p. 13). Gevraagd waaruit uw kantoorwerk dan wel bestond, antwoordde u dat u de afwezigheden van de werknemers en de studenten noteerde (CGVS, p. 16). Uw verklaringen zijn op dit vlak echter onsamenhangend. Zo zei u eerst verantwoordelijk te zijn voor de afwezigheden van studenten en werknemers. U verduidelijkte dat er een schriftje was voor het geval er een werknemer afwezig was. Wat verder verklaarde u dan weer dat u niet verantwoordelijk was voor de afwezigheid van werknemers, maar dat de supervisor ervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 16). Hoe dan ook, dat u zich de hele dag met dergelijke zaken als het noteren van afwezigheden en het observeren van de boeren op het land zou hebben beziggehouden, buiten het uur dat u les gaf, komt bedenkelijk over. Temeer daar u verklaarde dat u voor uw werk een loon van 150 dollar per maand verdiende, wat naar Afghaanse normen een redelijk hoog inkomen is (CGVS, p. 13).

Ter staving van uw tewerkstelling door het AWRC legde u een aantal foto's en een aanbevelingsbrief van het AWRC voor. U poseert op de door u neergelegde foto's achter een bureau en naast een veiligheidsmedewerker en enkele mannen met schoppen. Hieruit blijkt echter geenszins dat u voor het AWRC zou gewerkt hebben. Betreffende de aanbevelingsbrief van de regionale manager van het AWRC in Jalalabad dient er dan weer op gewezen te worden dat uit een onderzoek van de dienst Cedoca is gebleken dat niet één van de op dit document vermelde telefoonnummers een geldig nummer is. Dit doet ernstige twijfels rijzen aangaande de authenticiteit van dit document en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij het AWRC.

Voorts blijkt uit het onderzoek van de dienst Cedoca dat de leidinggevendenden van het AWRC niet op de hoogte zijn van specifieke veiligheidsproblemen voor medewerkers van AWRC in het district Surkh Rod, noch van het feit dat medewerkers uit dit district omwille van veiligheidsproblemen dienden te vluchten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk nog geloof gehecht worden aan uw tewerkstelling bij het AWRC, laat staan aan uw beweerde problemen met de Taliban als gevolg van deze tewerkstelling.

Bovendien kan men zich ernstige bedenkingen maken bij uw verklaring als zou uw moeder u noch uw oom op de hoogte gebracht hebben van het bezoek van de imam en/of de bedreigingen van de Taliban aan uw adres. Ze zou u daarentegen louter gevraagd hebben van werk te veranderen, zonder

te preciseren waarom zij dit vroeg (CGVS, p. 15), hetgeen hoogst bedenkelijk is gelet op de ernst van de tegen u geuite bedreigingen. Tot slot dient er nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de door u neergelegde brief gericht aan het districtshoofd van Surkh Rod. In dit document verklaart u met name dat u onder vuur werd genomen op uw terugweg van het werk, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u op dat ogenblik op de terugweg was van een huwelijksfeest (CGVS, p. 15). Voorgaande vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Taliban.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U kunt de onveilige situatie in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar echter ontlopen door u in de stad Jalalabad te vestigen. U bent een alleenstaande, gezonde jongvolwassen man met een middelbare school diploma. Bovendien volgde u na uw studies secundair onderwijs een hogere opleiding Engels in Jalalabad (CGVS, p. 12). Voorts dient te worden opgemerkt dat uw familie een gegoede economische positie blijkt te hebben. Naast het feit dat u hogere studies volgde, verklaarde u dat uw familie in uw thuisregio tal van gronden bezit die jullie laten bewerken door landbouwers. Uw oom is tevens een winkelhouder die, samen met de opbrengst van jullie gronden, genoeg geld verdient om voor uw familie te zorgen (CGVS, p. 11). Diezelfde oom betaalde ook voor uw reis een bedrag van 10.300 dollar aan een smokkelaar (Verklaring DVZ, 25 mei 2012, nr. 34). Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De neergelegde taskara bevat louter gegevens betreffende uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De twee bladzijden met schoolresultaten en de vijf kopies

van schoolresultaten van het Kabul Educational Center tonen louter aan dat u gestudeerd hebt, een gegeven dat evenmin ter discussie staat. Wat de dreigbrief van de Taliban en de - reeds aangehaalde - brief gericht aan het districtshoofd van Surkh Rod betreft, dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.1. Verzoeker wijst vooreerst op een probleem bij de vertaling van het gehoor welke gebeurde in het Engels door de tolk. Verzoeker kon de vertaling ook begrijpen en heeft tijdens het gehoor verschillende opmerkingen gemaakt daar de tolk duidelijk niet goed kon vertalen. Verzoeker heeft hier zelfs ruzie over gehad tijdens het gehoor. Hierover is echter niets terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker

merkt bovendien op dat het gehoor is neergeschreven in het Nederlands zodat er dus geen letterlijke weergave is van wat er gezegd werd tijdens het gehoor. Hieruit blijkt dat de dossierbehandelaar niet alles heeft weergegeven zoals verzoeker het gehoor ervaren heeft. Huidig raadvrouw was toen jammer genoeg nog niet in zake zodat dit dus niet gecontroleerd kan worden.

Verweerder antwoordt terecht dat verzoeker dit niet aannemelijk maakt als volgt: *'Het gehoorverslag van het interview geeft precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden van moeilijkheden die er zich zouden hebben voorgedaan. Verweerder merkt op dat tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf (RvV, nr. 30 964 van 2 september 2009). Integendeel, verzoeker verklaarde expliciet alle vragen en de tolk goed begrepen te hebben (gehoorverslag CGVS, p.17). Ook zijn advocaat heeft nergens opmerkingen geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens het interview. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verweerder oordeelt dat het a posteriori argument van verzoeker geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat het gehoor op een normale wijze is verlopen en waaruit hoegenaamd geen problemen met de tolk blijken. Bovendien motiveert verzoeker niet op concrete wijze welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald en welke invloed dit heeft gehad op de besluitvorming. Verzoeker maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.'*

De Raad stelt ook vast dat het gehoorverslag vermeldt dat er verduidelijkt werd dat eventuele problemen met de tolk gemeld moeten worden. Indien de *protection officer* geweigerd zou hebben een incident te noteren had de advocaat van verzoeker dit na het gehoor schriftelijk aan de commissaris-generaal kunnen melden, maar de Raad stelt vast dat ook dit niet gebeurd is.

De verzoekende partij stelt, zonder het verhoorverslag formeel van valsheid te betichten, dat er geen garantie is dat de verklaringen, zoals zij werden opgenomen en weergegeven overeenstemmen met hetgeen zij gezegd heeft; De Raad stelt vast dat de verzoekende partij echter geen concrete gegevens aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dit te dezen niet het geval zou zijn geweest; dat het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door de verzoekende partij, niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd; dat het de verzoekende partij dus vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat zij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd; dat het evenwel niet volstaat dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd; dat de afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard; dat deze *in casu* het tegenbewijs niet levert (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002).

Waar verzoeker bovendien opmerkt dat het gehoor is neergeschreven in het Nederlands zodat er dus geen letterlijke weergave is van wat er gezegd werd tijdens het gehoor waar de tolk naar het Engels vertaalde, wijst verwerende partij er terecht op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS, nr. 114.257 van 6 januari 2003 en RvS, nr. 128.986 van 9 maart 2004). Artikel 51/4 wordt niet geschonden omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, nr. 185.993 van 3 september 2008; RvV, nr. 21.998 van 26 januari 2009, RvV, nr. 75.974 van 28 februari 2012). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. *In casu* werd verzoekers asieldossier toegewezen aan de Nederlandse taalrol waardoor de gehoorverslagen en de bestreden beslissing in het Nederlands dienden opgesteld te worden. Verzoeker gaat er aldus verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS, nr. 107.897 van 17 juni 2002).

2.2.2. Aangaande zijn activiteiten bij de *Afghan Women's Resource Center* (AWRC) herneemt verzoeker zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het verhoor en meent dat hij wel degelijk veel details heeft kunnen geven over zijn werk bij AWRC.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad bepaalde details kon geven over het werk bij AWRC, maar meent dat dit op zich niet voldoende is om deze tewerkstelling en zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.2.3. Aangaande de foto's en aanbevelingsbrief AWRC merkt verzoeker op dat hij nog steeds contact heeft met zijn overste van AWRC, namelijk met R.(...), de coördinator van de groep waaraan verzoeker les gaf. Waar het Commissariaat-generaal stelt dat geen enkel telefoonnummer geldig is en volgens Cedoca leidinggevend van AWRC niet op de hoogte zijn van specifieke veiligheidsproblemen voor hun medewerkers in het district Surkh Rod is verzoeker van mening dat indien er tegenstrijdigheden zijn verwerende partij een nieuw verhoor had moeten fixeren om hem hiermee te confronteren zodanig dat hij uitleg had kunnen geven. Verzoeker wijst er bovendien op dat dit voor hem ook niet controleerbaar is daar verwerende partij hier geen bewijs van voorlegt.

Ter zitting gevraagd of hij de problemen met de taliban niet besproken heeft met zijn werkgever antwoordt verzoeker dat hij dit niet gedaan heeft daar hij onmiddellijk ondergedoken is en vervolgens het land verlaten heeft.

Verwerende partij stelt terecht vast dat uit een onderzoek van de dienst Cedoca is gebleken dat niet één van de op de door verzoeker ter staving van zijn werkzaamheden voor AWRC neergelegde aanbevelingsbrief vermelde telefoonnummers een geldig nummer is. Dit doet inderdaad reeds ernstige twijfels rijzen aangaande de authenticiteit van het document en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden tewerkstelling bij het AWRC. Voorts blijkt uit het onderzoek van de dienst Cedoca dat de leidinggevend van het AWRC niet op de hoogte zijn van specifieke veiligheidsproblemen voor medewerkers van AWRC in het district Surkh Rod, noch van het feit dat medewerkers uit dit district omwille van veiligheidsproblemen dienden te vluchten. Bovenstaande vaststellingen doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met de Taliban als gevolg van deze tewerkstelling evenals aan zijn tewerkstelling bij het AWRC. Waar verzoeker voorts opwerpt dat hij onmogelijk de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt kon achterhalen, stelt verwerende partij vast dat deze opmerking geen steun vindt in het administratieve dossier, omdat er zich wel degelijk een kopie van deze informatie in het dossier bevindt. Het inzagerecht van verzoeker maakte het hem bijgevolg mogelijk kennis te nemen van de inhoud van de informatie.

De Raad stelt vast dat dit steun vindt in het administratief dossier, meer bepaald stuk 1 van de farde Landeninformatie.

Waar verzoeker van mening is dat indien er tegenstrijdigheden zijn verwerende partij een nieuw verhoor had moeten fixeren om hem hiermee te confronteren zodanig dat hij uitleg had kunnen geven, wijst de Raad er op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van de verzoekende partij.

De Raad wijst ook op artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens zijn gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."*

Het Verslag aan de Koning stelt: *"... artikel 17 van hetzelfde besluit. § 2 dat de confrontatieplicht behandelt, wordt gewijzigd teneinde de ambtenaar, in principe, te verplichten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden, niet alleen met tegenstrijdige verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken die tijdens het gehoor aan het licht zouden komen, maar ook met elke andere*

verklaring die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratieve dossier voorkomt. Aangezien de ambtenaar niet kan worden verplicht om de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zouden kunnen komen, zullen alleen deze die zich tijdens het gehoor zelf aan de ambtenaar voordoen aan de asielzoeker voor eventuele reactie worden voorgelegd. Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.

Dit artikel is in het belang van zowel de asielzoeker als het Commissariaat-generaal. Het laat toe het nut van het gehoor te maximaliseren en bevordert het aan het licht brengen van de waarheid. Deze bepaling laat immers toe dat incoherenties, inconsistenties, zelfs gewone misverstanden die blijken uit de woorden van de asielzoeker tijdens het gehoor onmiddellijk worden opgehelderd, zonder dat de asielzoeker moet wachten om een beroep te kunnen instellen om hiertegen te reageren. In deze zin kan dit artikel ook bijdragen tot een snellere behandeling van de aanvragen. Een correcte toepassing van deze bepaling heeft eveneens tot gevolg dat er meer gewicht wordt toegekend aan de motiveringen van de beslissingen van de Commissaris-generaal.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

Dit houdt echter niet in dat bij gebrek aan confrontatie van verzoeker met tegenstrijdigheden een nieuw gehoor dient georganiseerd te worden, tenzij de commissaris-generaal onvoldoende elementen zou hebben om zijn beslissing te nemen. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

Terecht stelt verweerder ook: *‘Uit de door verzoeker neergelegde foto’s blijkt bovendien geenszins dat verzoeker voor het AWRC zou gewerkt hebben. Verzoeker poseert hierop immers achter een bureau en naast een veiligheidsmedewerker en enkele mannen met schoppen. Aan privé-foto’s kan overigens geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.’*

De verzoekende partij legt een aantal bijkomende stukken neer als bewijs van zijn tewerkstelling bij AWRC (stukken 9 tot 13 bij het verzoekschrift). De verzoekende partij legde ook de originele badge (*‘Entre card’*) van het AWRC voor.

Stuk 13 is de omslag waarmee de stukken uit Afghanistan verzonden werden en heeft geen bewijswaarde met betrekking tot het asielrelaas.

Stuk 12 betreft een getuigschrift van het AWRC dat de problemen van verzoeker zou bevestigen. De verwerende partij wijst er op dat dit getuigschrift stelt dat de verzoekende partij na een verwittiging dit meedeelde aan het veiligheidsdepartement van het AWRC terwijl hij ter zitting voorheen verklaarde zijn problemen niet besproken te hebben met het AWRC. Daarenboven stelt het getuigschrift dat het huis van de verzoekende partij *‘ever once a day’* beschoten werd en hij het land dan ook voor zijn veiligheid moest verlaten, terwijl hij voorheen nooit een dergelijke beschieting van zijn woning vermeld heeft. De verzoekende partij reageert hierop dat hij zijn oom gevraagd had een getuigschrift bij de organisatie af te halen om zijn problemen te bewijzen. Dit is geen aannemelijke verklaring voor de flagrante tegenstrijdige verklaringen en ondermijnt de bewijswaarde van de voorgelegde documenten die afkomstig zouden zijn van het AWRC. De verwerende partij wijst er ook terecht op dat het AWRC zoals blijkt uit het Cedoca onderzoek voorheen niet op de hoogte was van de problemen van werknemers in het district van verzoeker Surkh Rod in het algemeen of van het feit dat een werknemer de organisatie in dit verband zou gecontacteerd hebben.

De Raad meent dat dit ook de bewijswaarde van de overige voorgelegde documenten, die afkomstig zouden zijn van het AWRC, als bewijs van de tewerkstelling van verzoeker ondermijnen (stukken 9 tot 11).

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.2.4. Waar het Commissariaat-generaal het bedenkelijk vindt dat verzoekers moeder niet vertelde dat haar zoon bedreigd werd door de Taliban merkt verzoeker op dat zijn moeder een bejaarde vrouw is die hem niet graag lastig viel met moeilijkheden.

Verwerende partij antwoordt terecht dat gezien de ernst van de beweerde geuite bedreigingen het geenszins aannemelijk is als zou zijn moeder, ondanks haar gezegende leeftijd, verzoeker noch diens oom op de hoogte gebracht zouden hebben van het bezoek van de imam en/of de bedreigingen van de Taliban aan verzoekers adres, maar enkel gevraagd zou hebben aan verzoeker van werk te veranderen, zonder te preciseren waarom zij dit vroeg. Bovendien is het evenmin aannemelijk dat verzoeker zich hierbij geen verdere vragen zou gesteld hebben. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de Commissaris-generaal maar geen afdoende argumentatie aanbrengt om dit deel van de motivering te weerleggen. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.2.5. Aangaande de tegenstrijdigheid over het moment van de beschieting, merkt verzoeker op dat dit een vergissing betreft van de mensen van z'n dorp die de brief opstelden aan het districtshoofd van Surkh Rod. Verzoeker stelt dat hij die dag, een donderdag, om 11 uur gedaan had met werken, dan naar het feest van zijn vriend is geweest en toen hij terug naar huis kwam, werd beschoten.

De Raad wijst erop dat in deze een vergissing mogelijk is, maar meent voor het overige dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.3. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), een schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, een schending van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.3.1. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept de verzoekende partij zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Wat de schending van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreft wijst de Raad dat deze omzetting naar nationaal recht omgezet moet zijn op 21 december 2013. De richtlijn werd nog niet omgezet in Belgisch recht en de termijn hiertoe is nog niet verstreken zodat verzoeker er zich niet dienstig op kan beroepen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat waar artikel 8, 2 van richtlijn 2011/95 betreffende binnenlandse bescherming vereist dat de lidstaten ervoor zorgen dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen met betrekking tot de algemene omstandigheden in dat deel van het land het administratief dossier een *Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad"* dd. 23 oktober 2012 bevat dat onder meer verwijst naar UNAMA (*United Nations Assistance Mission to Afghanistan*) en ANSO (*Afghanistan NGO Safety Office*), die "... actueel over de meest systematische en gedetailleerd analyses (te) beschikken. ANSO richt zich in eerste instantie tot de NGO's in Afghanistan, maar de kwartaalrapporten, analyses, conclusies en adviezen worden door de media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd. Ook het UNHCR beschouwt ANSO als een betrouwbare en valabele bron. Tussen beide organisaties bestaat een samenwerkingsverband." (SRB, p. 3).

De commissaris-generaal heeft aldus aannemelijk gemaakt dat hij beschikt over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen met betrekking tot de algemene omstandigheden in dat deel van het land, meer bepaald Jalalabad.

2.3.2. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing volledig ten onrechte heeft geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bovendien citeert het Commissariaat-generaal hierbij geen enkele bron om haar argument te ondersteunen dat het veilig is voor asielzoekers in Jalalabad als alleenstaande man. Verzoeker benadrukt dat hij noch familie, noch kennissen, noch vrienden, noch andere consorten heeft in Jalalabad. In bepaalde omstandigheden kan er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid zijn in bepaalde steden om te overleven, doch dit dient men te motiveren zaak per zaak gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van oorlog die er is geweest. Verzoeker verwijst naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines*” en naar artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet en benadrukt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden is indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio belangrijk, wat volgens verzoeker niet gebeurd is. Verzoeker wijst er tevens op dat er ook geen afweging gemaakt werd van het feit dat verzoeker noch kennissen, noch familie heeft in Jalalabad. Verzoeker wenst er op te wijzen dat de opbrengst van de gronden die de familie bezit en de winkel van zijn oom geenszins voldoende is om een bestendig verblijf in Jalalabad te financieren, waar huisvesting schaars en zeer duur is. Verzoeker wijst er verder op dat voor het bekomen van de 10.300 dollar een lening werd aangegaan gezien hij geenszins over een dergelijk kapitaal kan beschikken. Het feit dat verzoeker in Jalalabad kan overleven, is geenszins relevant gezien verzoeker er geen beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten.

Waar verzoeker de mogelijkheid betwist om een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad op te bouwen, benadrukt verweerder dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief voor Afghanistan. Verweerder verwijst terzake naar het arrest *Husseini versus Zweden* Application no. 10611/09 d.d. 13 oktober 2011. Het Hof baseert zich hierbij onder andere op de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat UNHCR een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen aanvaardbaar acht indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt eveneens dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap gelet op de instorting van de traditionele sociale relaties door de jaren van oorlog, de vluchtelingenstroom en de groeiende interne migratie naar stedelijke gebieden. UNHCR wijst er wel op dat elk geval individueel beoordeeld dient te worden.

De Raad stelt vast dat dit terug te vinden is in de *UNHCR Eligibility Guidelines* op p. 40.

Verweerder antwoordt terecht dat in de bestreden beslissing duidelijk is uitgelegd waarom verzoeker zich in Jalalabad kan vestigen. Verzoeker is immers een alleenstaande, gezonde jongvolwassen man met een middelbare school diploma. Bovendien volgde hij na zijn studies secundair onderwijs een hogere opleiding Engels in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 12). Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekers familie een goeie economische positie blijkt te hebben. Naast het feit dat hij hogere studies volgde, verklaarde verzoeker voorts dat zijn familie in zijn thuisregio tal van gronden bezit die zij laten bewerken door landbouwers. Verzoekers oom is tevens een winkelhouder die, samen met de opbrengst van de gronden, genoeg geld verdient om voor verzoekers familie te zorgen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Diezelfde oom betaalde ook voor verzoekers reis naar Europa (Verklaring DVZ, 25 mei 2012, nr. 34). Verzoeker brengt – loutere beweringen buiten beschouwing gelaten – geen afdoende argumenten aan om deze vaststellingen te weerleggen. Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat de opbrengst van de gronden die de familie bezit en de winkel van zijn oom geenszins voldoende is om een bestendig verblijf in Jalalabad te financieren, merkt verwerende partij op dat aan verzoeker tijdens het gehoor werd gevraagd of zijn oom met de kruidenierszaak genoeg verdiende om voor verzoekers familie te zorgen waarop verzoeker antwoordde: “*Hij verdient geld en ander geld komt van de boeren op het land.*” (gehoorverslag CGVS, p. 11). Rekening houdend met de algemene omstandigheden, *in casu* de veiligheidssituatie in Jalalabad (SRB “Afghanistan – Veiligheidssituatie Jalalabad” d.d. 23 oktober 2012), alsook met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, oordeelde de Commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker de onveilige situatie in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar kon ontlopen door zich in de stad Jalalabad te vestigen. Verzoeker brengt

geen overtuigende feiten of elementen aan waaruit blijkt dat hij zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat alle woningen in Jalalabad schaars en duur zijn, hij geen kennissen heeft in Jalalabad en hij heeft voorheen ook niet vermeld dat zijn oom een lening moest aangaan om zijn reis te betalen. Daar waar verzoeker stelt dat hij noch familie, noch kennissen, noch vrienden, noch andere consorten heeft in Jalalabad wordt dit alleszins sterk gerelativeerd door het feit dat hij er na het voltooien van zijn secundaire studies Engels volgde gedurende vijf semesters en alleszins tot de eerste maand van 1390 (2011) zoals blijkt uit de neergelegde getuigschriften van de Kabul English Computer Center. Dit wordt door verzoeker ter zitting bevestigd. De commissaris-generaal heeft de mogelijkheid van een binnenlandse bescherming voor verzoeker in Jalalabad op individuele wijze beoordeeld en rekening gehouden met de algemene omstandigheden van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het ogenblik van zijn beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze omstandigheden inmiddels gewijzigd zouden zijn en de Raad schaaft zich dan ook achter dit motief.

De Raad meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en de materiële motiveringsplicht niet geschonden zijn en schaaft zich achter het motief betreffende de eventuele mogelijkheid voor verzoeker om gebruik te maken van een binnenlands vluchtalternatief.

2.4. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming) en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.4.1. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept de verzoekende partij zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4.2. Verzoeker werpt op dat hij afkomstig is uit Afghanistan, provincie Nangarhar, district Surkh Rod waarvan het Commissariaat-generaal zelf erkent dat het onveilig is in dit district. Bovendien blijkt uit objectieve informatiebronnen dat het in de provincie Nangarhar nog steeds heel onveilig is, vooral door de problemen met de Taliban. Verzoeker verwijst in dit verband naar diverse internetartikelen van de BBC en Thai News Service, alsook naar een reisadvies van de regering van de VS (stukken 5-8).

Verwerende partij antwoordt terecht dat het Commissariaat-generaal *in casu* van mening is dat verzoeker de onveilige situatie in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar echter kan ontlopen door zich in de stad Jalalabad te vestigen. Verzoeker is immers een alleenstaande, gezonde jongvolwassen man met een middelbare school diploma. Bovendien volgde hij na zijn studies secundair onderwijs een hogere opleiding Engels in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 12). Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekers familie een goeie economische positie blijkt te hebben. Naast het feit dat hij hogere studies volgde, verklaarde verzoeker voorts dat zijn familie in zijn thuisregio tal van gronden bezit die zij laten bewerken door landbouwers. Verzoekers oom is tevens een winkelhouder die, samen met de opbrengst van de gronden, genoeg geld verdient om voor verzoekers familie te zorgen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Diezelfde oom betaalde ook voor verzoekers reis een bedrag van 10.300 dollar aan een smokkelaar (Verklaring DVZ, 25 mei 2012, nr. 34). Bijgevolg kan *in casu* de situatie in de stad Jalalabad bekeken worden.

Wat de veiligheidssituatie in Jalalabad betreft, merkt verweerder op dat uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten

slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Derhalve kan besloten worden dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard. De aanslagen zijn eerder gericht tegen bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Waar verzoeker verwijst naar internetartikels en een reisadvies van de regering van de VS om aan te tonen dat het in de provincie Nangarhar nog steeds heel onveilig is, merkt verweerder op dat de commissaris-generaal de situatie nauwgezet opvolgt en de door verzoeker aangebrachte informatie niet vermag een ander licht te werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad.

Hierboven (zie 2.3.2.) werd ook reeds verwezen naar de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief voor Afghanistan en naar het feit dat de commissaris-generaal de mogelijkheid van binnenlandse bescherming voor verzoeker in Jalalabad op individuele wijze heeft beoordeeld en rekening gehouden heeft met de algemene omstandigheden van dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het ogenblik van zijn beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze omstandigheden inmiddels gewijzigd zouden zijn en de Raad schaaft zich dan ook achter dit motief.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS